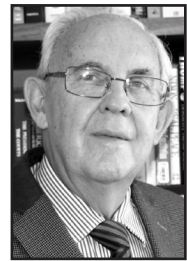

Die uitwerking van binnelandse aangeleenthede op buitelandse beleid, met spesifieke verwysing na hedendaagse gebeure in die Verenigde State van Amerika

The effect of domestic affairs on foreign policy, with specific reference to current events in the United States of America

RIAAN EKSTEEN

Senior Navorsingsgenoot
Fakulteit Geesteswetenskappe
Universiteit van Johannesburg
E-pos: reksteen@swakop.com

Riaan Eksteen

RIAAN EKSTEEN was vir 27 jaar lid van Suid-Afrika se Buitelandse Diens. Hy beklee in daardie tyd verskillende poste en dien in verskillende hoedanighede in die Buitelandse Ministerie. Gedurende 1964-67 is hy in die Namibiese afdeling gemoeid met SA se betrokkenheid in die hofsak by die Internasionale Geregshof in Den Haag; hy is ook agtereenvolgens hoof van die VN- en Namibiese afdeling (1973-76) en van Beplanning (1981-93). Hy dien vanaf 1968-1973 by die SA Ambassade in Washington, DC. Voorts is hy vir 12 jaar ambassadeur en hoof van die Missie by die VN in New York (1976-1981); Namibie (1990-1991); VN Geneve (1992-1995) en Turkye, insluitend Azerbaidjan, Kirgizstan, Uzbekistan en Turkmenistan. Hierdie laasgenoemde aanstelling is deur President Mandela gemaak. Hy was ook Direkteur-generaal van die Suid-Afrikaanse Uitsaaidiens (SAUK) van 1983 tot 1988 en politieke ontleder op die Johannesburgse Aandelebeurs (JSE) van 1988 tot 1990.

RIAAN EKSTEEN was a member of the South African Foreign Service for 27 years, during which time he held several posts in various capacities within the Foreign Ministry. From 1964-67 he served in the Namibian division, participating in South Africa's court case in the International Court of Justice in The Hague; he also successively held the positions of Head of the UN and Namibian divisions (1973-1976) and Head of Planning (1981-1983). In addition, from 1968-1973, he was stationed at the South African Embassy in Washington, DC; subsequently, he was Ambassador and Head of Mission for 12 years at the U.N. New York (1976-1981); Namibia (1990-1991); U.N. Geneva (1992-1995); and Turkey, including Azerbaijan, Kirgizstan, Turkmenistan and Uzbekistan (1995-1997). The latter ambassadorial assignment being endorsed by President Nelson Mandela. He is also a former Director-General of the South African Broadcasting Corporation.

ABSTRACT***The effect of domestic affairs on foreign policy, with specific reference to current events in the United States of America***

The impact of domestic affairs on foreign policy is becoming increasingly more crucial. The former affects the latter. Indeed, domestic policy substantially influences foreign policy, to the extent that foreign policy depends upon domestic policy. It can therefore be argued that foreign policy is the reflection of domestic policy. Kissinger, for example, held the opinion that foreign policy starts where domestic policy ends. The inter-connections between domestic and foreign affairs are undeniable. Foreign policy can never be detached from the domestic context from which it springs. Moreover, it seldom succeeds if it is not acceptable at home, since without domestic influence there could hardly be a foreign policy. Domestic pressures may take several different forms and the relationship between foreign-policy decision makers and domestic constituencies is shaped in part by the institutions of the society.

Foreign policy is formulated neither in a vacuum nor in isolation. It is embedded in national interests and its parameters are always shaped by those interests. With its core rooted in domestic affairs foreign policy is justifiably regarded as an extension of domestic policy, in that it expands from domestic interests. The linkages between the international and national environments are considered crucial in the decision-making process of foreign policy. Consequently, foreign policy decision-makers must have a comprehensive understanding of domestic affairs and policy before formulating and adopting a suitable foreign policy. No country has a foreign policy without any connection to its domestic policy. It is therefore essential that domestic affairs are included in the analysis of foreign policy decision-making and that the influence and consequential impact of domestic affairs on foreign policies be properly assessed. Domestic political calculations undoubtedly influence foreign policy choices – the symbiotic relationship between foreign affairs and domestic issues is a reality.

Foreign policies are designed with the aim of achieving complex domestic and international agendas. They usually involve an elaborate series of steps in which domestic politics play an important part. Foreign policies are in most cases designed and finalised through coalitions of domestic and international actors and groups. The domestic political environment to a large extent shapes the entire framework of decision-making, also in an international context. That environment includes all laws enacted and their legislative decisions, and government agencies and lobby groups that influence or restrict individuals or organisations in the society.

In the recent past, Foreign Policy Analysis (FPA) has been criticised for being one-dimensional. This resulted in other actors being recognised and together they fit into a new structure which now takes due cognisance of the dimension of domestic policy. FPA has adjusted to the changed circumstances brought about by foreign and domestic events. Globalisation continues to present its own demands, while simultaneously the impact of domestic affairs on foreign policy is becoming increasingly more crucial. Once the domestic factor was included in FPA the influence of the judiciary became ipso facto an actor no longer to be ignored. Domestically, the judiciary has placed its stamp on practically every aspect of human endeavour.

This all-important realisation of the inter-relationship of domestic and foreign policy and the resultant relevance of domestic developments for foreign policy decisions, have, inter alia, been addressed by Marijke Breuning, a pre-eminent authority on FPA.¹ The author expands

¹ See the extended list of references in Eksteen (2019b). In this article I selectively refer to those studies impacting on current USA foreign policy.

on the domestic constraints within which foreign policy decisions are made, given the fact that domestic constituencies have been shown to influence foreign affairs. At the same time, she focuses on the role and impact of the public, as part of the domestic scene, on the formation of foreign policy options. Other analysts of foreign policy are equally seriously considering the two-way flows which arise from the relationship between the foreign and the domestic. There is consensus that foreign policy has its domestic sources and domestic policy has its foreign influences. It follows that one of the most pressing concerns in the study of international relations today is that of developing a systematic account of the impact of domestic politics on foreign policy. Until this is accomplished, not only will explanations of foreign policy decisions be incomplete, but theories may often be less helpful to policymakers.

In this regard the United States of America (USA) may serve as an example. Since taking office President Trump has resolutely coupled foreign policy to domestic politics. The prism through which he sees and develops his foreign policy is his Make America Great Again slogan and his rallying call of America First. To him his foreign policy only matters if it is compatible with national interests and the promotion of those interests. From his perspective he is approaching international affairs in the most realistic manner by demanding that America is placed first. Two internal aspects that have to be taken into account when the current foreign policy of the USA is analysed, are fear and climate changes and how these are manifested in foreign policy matters. Firstly, domestic politics do play an important role when strategic foreign policy decisions are considered because of the threats anticipated or already realised in connection with national security issues. Secondly, and conversely, in the digital era the distinction between domestic and foreign is becoming even more blurred as citizens' migration to digital platforms on the one hand creates new opportunities for diplomats to rally domestic public support for foreign policy achievements, while on the other hand threats to traditional foreign policy approaches are exposed when global issues, such as climate change, that are of growing importance to domestic audiences, are advanced.

It should be clear that the linkages between the international and national environments are considered crucial in the decision-making process of foreign policy. The symbiotic relationship between foreign affairs and domestic issues is a reality. Without domestic influence there could hardly be a foreign policy.

KEY WORDS: climate change; Congress; digital era; domestic affairs; environmental aspects; fear; Foreign Policy Analysis (FPA); foreign policy; home front; home-grown foreign policy; judiciary; MAGA slogan; President Trump; symbiotic relationship; 9/11

TREFWOORDE: binnelandse aangeleentede; buitelandse beleid; Buitelandse Beleids-analise (BBA); digitale era; klimaatsverandering; Kongres; MAGA-slagspreuk; omgewingsaspekte; president Trump; regsbesag; simbio-tiese verhouding; tuisfront; tuisgemaakte buitelandse beleid; vrees; 9/11

OPSOMMING

Dat buitelandse beleid as 'n refleksie van binnelandse beleid beskou kan word, blyk oorvloedig uit gesaghebbende uitsprake betreffende die belangrike verhouding tussen buitelandse en binnelandse aangeleentede. Buitelandse beleid word nie in 'n vakuum geformuleer en uitgevoer nie, maar ontstaan uit, groei en word gevoed deur binnelandse beleid. Daarom kan gestel word dat buitelandse beleid eintlik 'n neweproduk van binnelandse beleid is. Buitelandse beleidmakers moet derhalwe 'n omvattende begrip van hul eie binnelandse omstandighede

en beleid hê alvorens ’n buitelandse beleid geformuleer en aanvaar word. Buitelandse beleid is daarop gemik om binnelandse en internasionale doelstellings te bereik en behels gewoonlik ’n uitgebreide reeks stappe waarin binnelandse politiek en faktore ’n belangrike rol speel. Om hierdie rede kan gestel word dat buitelandse beleid bepaal en verfyn word wanneer binnelandse en internasionale rolspelers en groepe saamwerk. Buitelandse beleid is selde suksesvol as dit nie eers tuis aanvaar word nie en in hierdie verband word daar dikwels verwys na ’n tuisgemaakte buitelandse beleid (“a home-grown foreign policy”). In die digitale era vervaag die grens tussen buitelandse en binnelandse aangeleenthede bowendien ook al hoe meer. Met die massiewe aanwending van al die moontlikhede wat hedendaagse digitale tegnologie bied, maak omgewingsbewustes byvoorbeeld wêreldwyd hul stemme dik om besluite op internasionale vlak te beïnvloed en verandering teweeg te bring. Baie van hierdie aktivistiese slagspreuke het nou ook al deel van die terminologie van internasionale verhoudings geword. Nietemin: om ’n land se buitelandse beleid te begryp, moet die binnelandse omstandighede en beleid eers ontleed en verstaan word. ’n Sprekende voorbeeld hiervan is die buitelandse beleid wat president Trump ywerig nastreef.

INLEIDENDE OPMERKINGS

Brexit: Binnelandse sentimente en die funksie van die Europese Geregshof

Die simbiotiese verhouding tussen binnelandse en buitelandse aangeleenthede is ’n gegewe. Omdat die meeste besluite oor buitelandse aangeleenthede in spesifieke binnelandse kontekste plaasvind, kan die bestudering van buitelandse beleid op sigself genome ongewoon voorkom omdat dit beide binnelandse en internasionale arenas in ag moet neem.²

Bepaalde aspekte van ’n dergelike simbiose sentreer rondom die rol van die regsbesag in binnelandse en buitelandse aangeleenthede, asook die mate van beïnvloeding van buitelandse beleid deur binnelandse politiek. Albei hierdie kwessies is onder die loep geneem in twee vorige artikels,³ waarin onderskeidelik gewys is op die oppermag van die regsbesag in binnelandse en buitelandse aangeleenthede (2019a) en die rampspoedige uitkoms van buitelandse onderhandelinge wat gedikteer word deur binnelandse politiek in die nagevolge van Brexit (2019b). Ten einde die fokus op die VSA se buitelandse beleid in die huidige artikel te kontekstualiseer, word hieronder kortliks verwys na bevindinge uit die vorige studies.

In die eerste artikel is verwys na die feit dat nóg die wetgewende nóg die uitvoerende gesag oppermagtig is – nie eens gedurende krisistye nie. Wat oppermagtig is en bly, is die grondwet en regsreëls – die oppergesag van die reg. Dit is die plig van die regsbesag om te verseker dat daardie oppergesag in alle omstandighede gerespekteer, eerbiedig, afdwing en verdedig word. Trouens, terwyl dit die wetgewende gesag is wat voorstelle in wette omskep en die uitvoerende gesag wat beleid neerlê en uitvoer, is dit die regsbesag wat alles aan die grondwet toets – so is dit met binnelandse aangeleenthede en so is dit met buitelandse aangeleenthede. Slegs die regsbesag mag die grondwet interpreteer, en daardeur bepaal daardie gesag die grense waarbinne die politieke magshebbers kan en mag optree in binnelandse en baie beslis ook in buitelandse aangeleenthede. Die regsbesag wys hierdie grenslyne duidelik aan, en dit is dus onder die regsbesag waar hierdie twee bymekaarkom in die sin dat nie een daarvan aan die regsbesag se hersiening kan ontsnap nie. Regshersiening is netso ’n geldige

² Gerner (1995:17 & 21).

³ Eksteen (2019a) en (2019b).

beginsel wanneer dit by buitelandse optredes kom as wat dit is by hersiening van binnelandse aksies. Die grondwet vereis dat dit in albei gevalle moet gebeur. Nóg binnelandse nóg buitelandse beleidsbepalings kan van hierdie grondwetlike imperatief ontsnap.

In die tweede artikel is meer spesifiek aandag op die Brexit-gevallestudie gevestig waar binnelandse aangeleenthede buitelandse beleid verswelg het. Waar Brexit vir die Europese Unie (EU) 'n ernstige buitelandse beleidsonderwerp is, gaan dit vir die Verenigde Koninkryk (VK) amper meer oor 'n oorlewingstryd om binnelandse politieke mag en die voortbestaan van die VK as 'n politieke eenheid. Die impak van binnelandse aangeleenthede op buitelandse beleid is hier duidelik gedemonstreer deur eerste minister Theresa May se onversetlike standpunte om haar binnelandse gehoor en partygenote ter wille te wees en waarvoor sy uiteindelik haar amp moes prysgee. Die hele Brexit-oefening en die eerste minister se insluiting van die Europese Geregshof (EG) as 'n dispuutpunt is beslis 'n verneme voorbeeld van die feit dat buitelandse aangeleenthede tuis begin en dat buitelandse beleid 'n weerspieëling is van binnelandse aangeleenthede. Dit is omgekeerd egter terselfdertyd 'n aanduiding daarvan dat inagneming van binnelandse aangeleenthede steeds onderworpe is en bly aan die allesomvattende (d.w.s. geldig vir binnelandse en buitelandse aangeleenthede) beslissings van 'n instansie soos die EG.

Wat gebeur as kernaangeleenthede genegeer of misverstaan word, word by uitstek gedemonstreer deur eerste minister May se gebrekkige begrip van die rol van die Europese Geregshof, asook die breër belange van die Europese Unie, in haar rampspoedige onderhandelinge rondom Brexit.

Buitelandse beleid in die huidige tydsgewrig

Wanneer twee of meer state met mekaar onderhandel, is dit net so noodsaaklik dat die een die ander se binnelandse omstandighede begryp – let wel, nie goedkeur nie. Dan word die standpuntinname van daardie staat meer verstaanbaar vir die ander en kan soms beter vordering met onderhandelinge gemaak word. Geen land het 'n buitelandse beleid wat afsydig van sy binnelandse beleid staan nie en sy binnelandse omstandighede nie in ag neem nie. Ten einde hierdie stelling te verifieer, kan volstaan word met Farnham se siening:

One of the most pressing concerns in the study of international relations today is developing a systematic account of the impact of domestic politics on foreign policy. ... Until this is accomplished, not only will our explanations of foreign policy decisions be incomplete, but our theories may often be less helpful to policymakers than we would like.⁴

Buitelandse beleid is daarop gemik om binnelandse en internasionale doelstellings te bereik. Dit behels gewoonlik 'n uitgebreide reeks stappe waarin binnelandse politiek en faktore 'n belangrike rol speel. Buitelandse beleid word bepaal en verfyn wanneer binnelandse en internasionale rolspelers en groepe saamwerk. Tot 'n groot mate skeep die binnelandse politieke landskap die raamwerk waarbinne besluite in 'n internasionale konteks geneem word. Dit sluit al die landswette in, asook ander wetgewende besluite en optredes van regeringsagentskappe en drukgroepe wat beperkinge op die samelewing lê. As gevolg van verwagte of reeds bestaande bedreigings met betrekking tot nasionale veiligheid, speel binnelandse politiek 'n verdere belangrike rol wanneer besluite in verband met strategiese buitelandse oorwegings geneem word. Die buitelandse beleidmakers neem beide die buitelandse en binnelandse omgewing in

⁴ Farnham (2004:441).

ag. Die verhouding beteken dat die een die ander een in sy besluitneming beïnvloed. Daarom kan gestel word dat "... foreign policy is nothing more than a by-product of domestic politics".⁵ Die omgekeerde is net nie volhoubaar nie.

Ten einde die fokus op die huidige buitelandse beleid van die VSA te kontekstualiseer, word enkele van hierdie standpunte oor die ineenstrengeling en interafhanklikheid van binnelandse aangeleenthede en buitelandse beleid vervolgens aangestip.

Die interafhanklikheid van binnelandse en buitelandse beleid is alreeds dekades gelede geboekstaaf. Daarom is die dimensie van binnelandse politiek kernbelangrik vir die analisering van besluitneming oor buitelandse beleid. Hierdie aanname word deur veelvoudige verwysings daarna in literatuur oor Buitelandse Beleidsanalise (BBA) ondersteun. Haass erken die imperatiewe dat goeie binnelandse beleid 'n voorvereiste vir effektiewe buitelandse beleid is.⁶ Die interaksie van die internasionale sisteem en binnelandse strukture en hoe internasionale politiek en hierdie strukture mekaar beïnvloed, word deur Gourevitch met hierdie gevolgtrekking ondersteun:

International relations and domestic politics are therefore so interrelated that they should be analyzed simultaneously, as wholes.⁷

Dubis lewer 'n uiters deurdagte bespreking en insiggewende ontleding in sy artikel getiteld: "Domestic Political Structure and Public Influence on Foreign Policy, A Basic Model". Hy beklemtoon die belangrikheid van 'n staat se binnelandse politieke strukture en rol van die publiek op buitelandse beleid. Hy wys ook daarop dat in die afgelope twee dekades baie meer aandag aan die binnelandse aspekte van buitelandse beleidsbesluitneming geskenk is.⁸ Henderson stel dit saaklik in die titel van sy artikel oor hierdie onderwerp: "Foreign Affairs Are Now Domestic Affairs".⁹

Breuning beklemtoon die basis vir hierdie gewigtige verhouding tussen binnelandse en buitelandse beleid en gee erkenning aan die toepaslikheid van binnelandse ontwikkeling tot besluite in terme van buitelandse beleid.¹⁰ Sy brei uit op die binnelandse beperkinge waarbinne besluite oor buitelandse beleid gemaak word vanweë die feit dat binnelandse kiesers beslis buitelandse aangeleenthede beïnvloed. Terselfdertyd fokus sy op die rol en impak wat die openbare mening as deel van binnelandse faktore op die vorming van buitelandse beleidsopsies het. Die vervlegting tussen binnelandse en buitelandse aangeleenthede is vir haar netso onbetwisbaar. Buitelandse beleid is selde suksesvol as dit nie eers tuis aanvaar word nie. Daar word dikwels gepraat van en verwys na 'n tuisgemaakte buitelandse beleid ("a home-grown foreign policy").

Wanneer Light die effek van binnelandse politiek op buitelandse aangeleenthede aanspreek, is sy deeglik bewus daarvan dat dit toenemend moeilik raak om buitelandse beleid van binnelandse politiek te skei. Gekoppel daaraan is die toenemende erkenning dat lande nie meer die enigste rolspelers in die internasionale arena is nie. Onderlinge afhanklikheid en kommer oor wêreldwye probleme beteken dat regerings nie meer die skeidsregters van hul lande se beleid kan wees nie. Haar gevolgtrekking is omvattend: BBA bly relevant tot die

⁵ Macridis (1958).

⁶ Haass (2011).

⁷ Gourevitch (1978:881-911).

⁸ Dugis (2009:175).

⁹ Henderson (2015).

¹⁰ Breuning (2007:115-140). Haar Hoofstuk 5 is getitel: "Domestic Constraints on Foreign Policy Making".

internasionale stelsel op voorwaarde dat ontleders van buitelandse beleid bepaald die verwickelinge van binnelandse ontwikkeling op die uitvoering van buitelandse beleid in ag neem.¹¹ As dit waar was toe sy die waarnemings in 1994 gemaak het, is dit vandag nog meer tersaaklik. Nou het nuwe internasionale en binnelandse besluite ’n groter invloed as die normale en algemene kontoerlyne wat ses dekades gelede vir BBA getrek was. Dit was ’n rustige tyd in vergelyking met vandag se onstuimige omstandighede waar beide binnelandse en internasionale rampspoed op enige tyd en plek kan tref. Gevolglik is dit noodsaaklik om op Rosenau se verduideliking te let dat BBA ’n manier voorsien het om buitelandse en binnelandse beleid onder dieselfde analitiese sambreel bymekaar te bring.¹² Vir hom beteken die voortgesette verwerking van die onderskeid tussen binnelandse en buitelandse kwessies dat dit baie moeilik, selfs onmoontlik, is om te bepaal waar binnelandse beleid eindig en buitelandse beleid begin.¹³ Henry Kissinger se geveuelde woorde is hier uiters gepas: Buitelandse beleid begin waar binnelandse beleid eindig.¹⁴ Die grense tussen die twee vervaag net al hoe meer.

Dergelike uitsprake deur gesaghebbendes toon genoegsame bewys van die belangrike verhouding tussen buitelandse en binnelandse aangeleenthede. Selfs al is sommige hiervan reeds vele jare gelede geboekstaaf, is hul toepaslikheid vandag nog steeds geldig. Baie van die hedendaagse verwickelinge beaam hierdie kundiges se standpunte.

DIE DIGITALE ERA EN DIE IMPLIKASIES DAARVAN

In die digitale era vervaag die grens tussen buitelandse en binnelandse aangeleenthede steeds meer. Wanneer Bjola, Cassidy en Manor die innoverende onderwerp van openbare diplomatie bespreek, maak hulle die volgende waarneming:

In a globalized world, one cannot easily separate the domestic from the foreign, as local challenges such as climate change, terrorism or even employment require regional or global solutions. Digitalization further blurs the distinction between domestic and foreign, as citizens’ migration to digital platforms creates new opportunities for diplomats to rally domestic public support for foreign policy achievements or sway public opinion in favour of a chosen policy.¹⁵

Met die massiewe aanwending van al die moontlikhede wat hedendaagse digitale tegnologie bied, maak omgewingsbewustes wêreldwyd hul stemme dik om besluite op internasionale vlak te beïnvloed en verandering te weeg te bring. State kan deesdae kwalik meer buitelandse standpunte oor die omgewing inneem sonder om hierdie aanslag te kwantifiseer. Baie van hierdie aktivistiese slagspreuke het nou ook al deel van die terminologie van internasionale verhoudings geword. Sodoende het die omgewing seker nou een van die mees globale en multinasionale kwessies in die internasionale opset geword. Die ineengetrengeldheid tussen

¹¹ Light (1994:100 & 101).

¹² Rosenau (2008:i).

¹³ Ibid., bl. 18. Sien ook De Mesquita (2002:1-9).

¹⁴ Kissinger (1969a:11). Kissinger brei in sy artikel getiteld “Domestic Structure and Foreign Affairs” op hierdie tema uit deur reg aan die begin dit onomwonde te stel: “The domestic structure is taken as given”. Kissinger (1969b:503). Dan vervolg hy met die stelling:

... the domestic structure is not irrelevant in any historical period. At a minimum, it determines the amount of the total social effort which can be devoted to foreign policy. Ibid., bl. 504.

¹⁵ Bjola et al. (2019:89).

klimaatverandering en buitelandse beleid is reeds meer as ’n dekade gelede al krities en in diepte aangespreek.¹⁶ Om die internasionale omgewingspolitiek in perspektief te plaas, vereis aandag aan die institusionele, sosiale en ekonomiese faktore wat buitelandse beleid bepaal. Openbare mening bestaan nie meer net uit openbare protes en mediabetrokkenheid nie. Albei word deesdae tot versadiging aangevul deur die middele wat sosiale media met sy steeds groeiende verskeidenheid in die kuberruimte bied. So vestig hierdie nuwe betrokkenheid van binnelandse drukgroepe sigself op een besondere gebied wat as sprekende voorbeeld van die nuwe impak van binnelandse aangeleenthede op buitelandse beleid dien. Die onderwerp van klimaatverandering wek uitermate groot belangstelling wêreldwyd en noop inwoners om hul sienswyses bekend te stel op watter wyses hulle ook al dink hulle die regering se standpunt hieroor mag beïnvloed.

Hierdie invloed wat die digitale era op state se hantering van internasionale kwessies het, soos die omgewing en klimaatverandering, maar ook menseregtevergrype, humanitêre krisisse en geweldsituasies in en tussen state, is sekerlik ’n onderwerp wat meer aandag in die toekoms sal verg.

DIE VERENIGDE STATE VAN AMERIKA AS GEVALLESTUDIE

Wanneer vervolgens indringender gelet word op die voedingsbronne van die VSA se buitelandse beleidstandpunte word dit duidelik dat buitelandse beleid allermins in ’n vakuum geformuleer en uitgevoer word – dit word eerder in die nasionale belang vasgelê en hang trouens grootliks van binnelandse beleid en faktore af. In wese is dit binnelandse maatreëls en nasionale belang – en in die afgelope paar dekades ook dan meer spesifiek nasionale veiligheid – wat die grenslyne van buitelandse beleid bepaal. Dit ontstaan uit, groei en word gevoed deur binnelandse beleid. Buitelandse beleidmakers moet derhalwe ’n omvattende begrip van hul eie binnelandse omstandighede en beleid hê alvorens ’n buitelandse beleid geformuleer en aanvaar kan word.

’n Dergelike toedrag van sake maak die VSA, naas Brexit, ’n voor die hand liggende voorbeeld van die feit dat buitelandse aangeleenthede tuis begin en dat dit ’n weerspieëling van binnelandse belange en oortuiging is. Vandaar president Trump se slagspreuk van “Make America Great Again (MAGA)”, om sodoende verkiesingsondernemings in buitelandse beleid te vergestalt.¹⁷

Alvorens egter in meer besonderhede op sy buitelandse beleid gelet word, is dit nodig om op enkele aspekte van die VSA se buitelandse beleid uit vorige eras te let. As gevolg van verskeie binnelandse faktore op sosio-ekonomiese gebied was die verkiesingslandskap aansienlik minder gepolariseerd in die periode na die Tweede Wêreldoorlog as voorheen. Eens op ’n tyd was daar ook die verstandhouding dat verskille tussen die Demokrate en Republikeine beperk was tot binnelandse kwessies. Waar daar beleidsake was wat op buitelandse aangeleenthede geslaan het, het die uitdrukking gegeld dat hierdie geskille nie verder gaan as tot by die rand van die water nie (“beyond the water’s edge”). Die welvaart en vooruitgang wat die gemiddelde burger in die VSA in die kwarteeu na die einde van die Tweede Wêreldoorlog

¹⁶ Drexhage (2007).

¹⁷ Sy besluit in Desember 2017 om die ambassade van die VSA in Israel na Jerusalem te verskuif was duidelik om sy verkiesingsbelofte in die presidensiële verkiesing van 2016 na te kom. Sodoende verseker hy die binnelandse steun onder konserwatiewes, veral in die Joodse gemeenskap van die VSA.

geniet het, het 'n sterk grondslag vir die VSA gelê om 'n globale postuur te handhaaf. So kon die VSA die Verenigde Nasies en die Bretton Woods-instellings (Wêreldbank en die Internasionale Monetêre Fonds) onderskryf en bevorder. In hierdie periode was die VSA suksesvol om sy buitelandse doelwitte met die land se binnelandse ekonomiese realiteite te versoen. Die oorlog in Viëtnam en die skandaal van Watergate het die VSA binnelands vanaf 1965 tot 1973 skerp verdeel en verlam gelaat. Vertroue in die regering het 'n laagtepunt bereik. Buitelands het dit voorgekom of die VSA aan die agteruitgaan was. Beleidmakers het besluiteloos tussen détente en 'n konflikbelaaide buitelandse beleid gewifel.

Die einde van die Koue Oorlog het die VSA as die enigste groot moondheid gelaat. Vir die VSA was daar geen eksistensiële bedreiging meer van oorsee af nie. Nuwe geopolitiese realiteite het in die 1990s ontstaan. Tuis het binnelandse eise die leierskorps genoop om die voortwoekerende ekonomiese uitdagings te prioritiseer. Die gevolg was 'n buitelandse beleid afgestem daarop om ekonomiese vooruitgang te bevorder. Drie dekades later was daar weer tuis en oorsee onsekerheid oor die koers van die VSA se buitelandse beleid met oorloë in Irak en Afghanistan. Dit het nodig geword om internasionale optredes en beleidmaatreëls te skoei op binnelandse imperatiewe.

Die rol wat die twee huise van die Kongres in buitelandse aangeleenthede speel, kan ook nie uit die oog verloor word nie en kan nie buite die binnelandse politieke verband beoordeel word nie. Baie debatte in die Kongres en sy verskeie komitees is in verskeie gevalle partypolities van aard. Daarom kan tereg opgemerk word dat die Kongres se buitelandse beleidsdebatte in die meeste gevalle afgestem is op 'n binnelandse politieke gehoor. Dit wil egter nie sê dat bepaalde Kongreslede, veral Senatore, nie 'n aktiewe, ingeligte en deurdagte belangstelling in buitelandse aangeleenthede het en dat hulle nie bevoeg is om 'n werklike en soms oorspronklike bydrae tot die formulering van buitelandse beleid te lewer nie. Sekeres se sienswyses oor buitelandse aangeleenthede word deur die uitvoerende gesag gerespekteer en dra gewig omdat hulle gewoonlik waardevolle bydraes tot die formulering van 'n nasionale beleid maak. Baie praat egter net met die tuisfront. Ander weer gebruik buitelandse beleidsaspekte om bekendheid op die nasionale toneel te probeer verwerf. Die President sien nasionale gebeure in hul internasionale verband, terwyl Kongreslede internasionale gebeure meer in terme van nasionale politiek evalueer in ooreenstemming met die wense en verwagtinge van sekere seksies van hul kiesers. Gevolglik is dit belangrik om die Kongres se hantering van buitelandse aangeleenthede in terme van die motiewe van die individuele lede te ontleed met inagneming van die feit dat die hele magstryd tussen die President en die Kongres ten opsigte van buitelandse sowel as binnelandse beleid, van die vroegste tye uit partypolitiese oorwegings en baie daaruit voortvloeiende probleme ontstaan het. Hierdie situasie laat Lindsay met die volgende waarneming:

If presidents fail to recognize that winning foreign policy coalitions need to be built rather than assumed, the result will be legislative gridlock and an incoherent foreign policy.¹⁸

Met sy MAGA-slagspreuk het president Trump die klem op nasionale belange geplaas en sy verkiesing daarmee verseker. Daarna was die implikasies van die toepassing daarvan as 'n beleidsrigting duidelik te bespeur in sy buitelandse aksies en sy verdere slagspreuk wat hy effektief binnelands sowel as buitelands aangewend het – “America First”. Handelsgevegte met China, Kanada en Meksiko het gevolg. Sy immigrasie- en visumverbod vloei voort uit wat sy kiesers verlang en van hom verwag. Sy ondersteuners het dan ook hierdie twee

¹⁸ Lindsay (2000:2; 7-8).

slagspreuke hul eie gemaak, soos bevestig in die volgende waarneming van Blackwill oor president Trump se buitelandse beleid:

Despite all this, what ultimately matters is the effectiveness of US policies and their compatibility with national interests [and] whether his policies promote US national interests.¹⁹

Schweller verwoord hierdie beklemtoning van eiebelang soos volg:

Trump has sent the message that the United States will now look after its own interests, narrowly defined, not the interests of the so-called global community, even at the expense of long-standing allies. ... Trump's "America first" agenda is radical only in the sense that it seeks to promote the interests of the United States above all.²⁰

Hierdie nuwe benadering in die VSA se buitelandse beleid spreek nie net van 'n verbintenis om die land se belange eerste te plaas nie. Hiermee word internasionale instellings wat nie langer beskou word as doeltreffend in die bevordering van westerse waardes van vryheid en menseregte nie ook gewaarsku: hervorm of staar verwerping deur Washington in die gesig.²¹

Op 26 April 2019 stel Staats sekretaris Mike Pompeo die Staatsdepartement se etos met onder andere hierdie opmerkings bekend:

We protect the American people and promote their interests and values around the world by leading our nation's foreign policy.²²

Die volgende was een van die reaksies hierop:

From Mr. Trump's perspective, the United States is tackling global issues in a realistic manner with his "America First" approach – working with allies so long as it benefits American interests.²³

Schweller vat die nuwe realiteit in die VSA se benadering tot buitelandse aangeleenthede hiermee saam, wat duidelik beklemtoon dat buitelandse beleid nooit ten volle geïsoleerd van binnelandse politiek is nie:

It should come as no surprise, then, that so many Americans have finally begun to question their country's long-standing grand strategy of playing the world's policeman and voted for the candidate who vowed to put America first. With the American era nearing an end, Washington must pursue a new grand strategy to deal with the new situation. Trump's brand of realism offers just such a strategy.²⁴

Nasionale veiligheid en sekuriteit na 9/11

'n Ander gesigspunt wat aandag verg, is die feit wat sedert die gebeure van 9/11 sterk na vore getree het as basis van die VSA se buitelandse beleid, naamlik vrees by die bevolking. In sy

¹⁹ Blackwill (2019:6).

²⁰ Schweller (2018:134 en 135).

²¹ Taylor (2019).

²² Pompeo (2019).

²³ Wong (2019). Pompeo se mening word verder verduidelik dat president Trump vasbeslote is om die VSA se belange eerste in sy buitelandse beleid te stel al bly sekere tradisionele beleidsaspekte in die slag. Taylor (2019).

²⁴ Schweller (2018:143).

artikel hieroor bespreek Davis hoe hierdie vrees op verskeie wyses manifesteer en kernaspekte van buitelandse beleid raak. Hy wys daarop dat die eens gevestigde benadering van realisme in die VSA se buitelandse beleid nou plek gemaak het vir vrees. Volgens hom is nie al die verskeidenheid vrees – onder andere vir terrorisme op tuisbodem, die Russe, die Chinese, Iran, Kuba en immigrante – geldig nie. Tog is daar nogtans ’n oorkoepelende vrees wat hoogty vier. Dit is hierdie allesomvattende vrees wat die volgende veroorsaak:

This ‘fearism’ all too often produces policies that are irrational and illogical – and perversely dissipates, not strengthens, our national security.²⁵

Malley en Finer sny hierdie vrees wat in ’n bedreigingsgevoel oorgaan tot op die been met hulle grondige ontleding. Dit kom daarop neer dat

... unlike most other foreign policy issues, terrorism matters to Americans. They may have an exaggerated sense of the threat or misunderstand it, and their political leaders might manipulate or exploit their concerns. But politicians need to be responsive to the demands of their constituents, who consistently rank terrorism among the greatest threats the country faces.²⁶

Klimaatsverandering

Naas die nagevolge van 9/11 bied die omgewing en dan veral klimaatsverandering met betrekking tot die VSA stof vir ’n gevallestudie. Alhoewel die VSA ’n wêreldleier is, is dit nie by magte om leierskap met betrekking tot hierdie kardinaal belangrike kwessie te bied nie, aangesien ’n globale bedreiging ondergeskik gestel word aan nasionale belange. Dit blyk onder meer uit president Trump se onttrekking van die VSA op 1 Junie 2017 aan die Parys-ooreenkoms oor Klimaatsverandering van 2015, waar potensiële skade aan die VSA se ekonomie een van sy belangrikste oorwegings was – werkverliese en aansienlike verminderde produksie in sleutelsektore van die ekonomie sou die VSA immers benadeel. Verdere redes vir die presidensiële standpunt oor klimaatsverandering is te wyte aan ’n reeks grondwetlike beperkings en die VSA se steeds groeiende afhanklikheid van fossielbrandstof, soos olie en gas, wat aanhoudend deur magtige firmas en hul stemwerwers verkondig en gedryf word.²⁷ Harris ontleed die binnelandse redes vir verandering in die VSA se buitelandse beleid ten opsigte van klimaatsverandering en die stratosferiese osoonuitputting.²⁸ Harrison brei hierop soos volg uit:

Public concern about stratospheric zone depletion dramatically influenced *domestic* policy in the United States. *Foreign* policy was influenced more by the ideology of the administration, and by a small but influential produce lobby. ... the United States’ political system encourages domestic political division that inhibits participation in international environmental agreements.²⁹

Enkele jare later verwoord Sussman hoe hierdie binnelandse faktore ’n sentrale rol in die vorming van die VSA se globale benadering tot omgewingsaspekte speel:

²⁵ Davis (2019).

²⁶ Malley & Finer (2018:59-60).

²⁷ Ott (2019:293).

²⁸ Harris (2000).

²⁹ Harrison (2000:90). Kursief in oorspronklike.

While environmental issues are increasingly transnational, domestic political factors have played an important role in shaping US policy toward global environmental problems. ... powerful domestic organized interests that have used their resources in an effort to influence US global environmental policy.³⁰

Dekades voordat hierdie verskynsel so 'n integrale deel van buitelandse aangeleenthede geword het, het Nweke reeds tot die gevolgtrekking gekom dat dit

... demonstrate that the various constituent elements in the political system – the government, the political parties, pressure groups, the civil service, the political and bureaucratic elites, public opinion, and the press – operating within the democratic process provided by the constitution, exert direct or indirect influence in shaping a country's FP.³¹

Hierdie verskynsel bevestig weereens die gegewe dat die buitelandse beleid van 'n land tot 'n groot mate deur binnelandse faktore en sisteme nie net beïnvloed nie, maar selfs bepaal word. Openbare mening speel dus 'n deurslaggewende rol in hierdie opsig, maar soos Holsti tereg uitwys, kan daardie mening baie plofbaar en 'n remskoen vir buitelandse beleid wees met altyd die moontlikheid van

... fear that an ill-informed and emotional mass public would serve as a powerful constraint on the conduct of American diplomacy, establishing unwise limits on policy makers, creating unrealistic expectations about what was feasible in foreign affairs, otherwise doing serious mischief to American diplomacy and, given the American role in the world, perhaps even to international stability.³²

Die gevaar dat baie burgers oor min of geen kennis van buitelandse beleid beskik, laat Page en Bouton tot die volgende gevolgtrekking kom:

The actual foreign policies of the United States have often differed markedly from the policies that most Americans want and they argue that U.S. foreign policy would be more effective . . . if our government paid more attention to the views of its citizens.³³

Dit is juis hierdie punt wat president Trump in sy buitelandse beleid nastreef om die VSA se belange eerste te stel, waardeur almal meer veiligheid en welvaart sal ondervind, wat Anton laat opmerk:

Since taking office, the president has recoupled U.S. foreign policy to domestic politics, a bond that had become increasingly frayed in recent decades.³⁴

Volgens Anton is die doel van 'n buitelandse beleid vir president Trump niks anders as om die land se eie belange en dié van sy inwoners eerste te plaas nie. In sy soeke na 'n buitelandse beleid het hy die antwoord gevind waarop hy die Trump-leerstelling kon vestig: die Amerikaanse bevolking. In 'n omvattende studie oor hoe binnelandse prioriteite ineenskakel met internasionale en veiligheidsvereistes, het die *Center for American Progress* bevind dat die kernelemente van die slagspreuk “America First” byval by fokusgroepe gevind het, veral die opvatting dat die VSA moet ophou om polisieman in die wêreld te speel en meer aandag aan

³⁰ Sussman (2004:365).

³¹ Nweke (1986:34).

³² Ibid., p. 444.

³³ Page & Bouton (2007:17).

³⁴ Anton (2019).

probleme op eie bodem – sosio-ekonomiese en sekuriteitsnoodsaaklikhede – moet gee, eerder as om bekommerd te wees oor wat in ander wêrelddele gebeur waaraan niks gedoen kan word nie en wat ook nie beheer kan word nie. Dit is insiggewend dat tot die gevolgtrekking gekom word dat begrippe van en taal in vorige buitelandse beleidsverklarings nie meer tot die meeste kiesers deurdring nie.³⁵

SLOTOPMERKINGS

Dit is insiggewend dat die VSA en die VK se vergelykbare en tog verskillende instellings teenoor die toenemende vervaging van binnelandse en buitelandse aangeleenthede deur 'n frappante onlangse voorval geïllustreer word. In Julie 2019 was daar groot konsternasie toe diplomatieke verslae van die VK se ambassadeur in Washington D.C. in 'n Britse koerant gepubliseer is waarin president Trump en sy administrasie in onvleiende taal beskryf en ontleed word. Na die president se uitbarsting het die posisie van die ambassadeur onhoudbaar geword. Later bedank hy. Diepliggend tot hierdie gebeure en wat uit die oog verloor word, is die feit dat terwyl die VSA verander het, het die VK gefaal om sy diplomatie aan te pas by, onder meer, 'n veranderende en steeds veranderende digitale wêreld, gekenmerk deur deurlopende mediakommentaar:

But in the frantic Washington of today, where the boundaries between foreign and domestic politics are breaking down, Britain is all at sea. This is a new D.C. ... The foreign and the domestic can no longer be so elegantly split. ... As the boundaries of foreign and domestic politics blur, ambassadors can't afford to restrict themselves to formal channels. And this is, mostly, what the British embassy has been doing.³⁶

Heelwat sal nog oor hierdie episode geskryf word, maar waarvan nie weggekome kan word nie is die feit dat die VK nagelaat het om sy diplomatieke netwerk verder uit te brei as die tradisionele een wat die spesiale verhouding tussen die twee lande oor so baie dekades ondersteun en gedra het.

Samevattend kan gestel word dat buitelandse beleid grootliks beïnvloed word deur die binnelandse politieke omgewing; dit word gevorm deur en gevestig in binnelandse aangeleenthede. Besluite oor buitelandse aangeleenthede moet dus in 'n bepaalde binnelandse konteks geëvalueer word omdat dit hoofsaaklik van binne ontwikkel.³⁷ In onlangse dekades het die skakel tussen die twee nouer geword. Die belang van binnelandse aangeleenthede het vir buitelandse aangeleenthede deurslaggewend geword. Terselfdertyd het globalisering versnel en hierdie belang verder aangewakker.³⁸ Dit is noodsaaklik om 'n stelselmatige verslag van binnelandse politieke impak op buitelandse beleid paraat te hê.³⁹ Daarsonder word verduidelikings ten opsigte van buitelandse aangeleenthede verwronge en, selfs belangriker, word die lys van rolspelers wat daardie besluitnemingsproses beïnvloed ook onvollediger. Gevolglik was dit nie meer langer moontlik vir buitelandse beleidsbesluitnemers om binnelandse

³⁵ Halpin et al. (2019).

³⁶ Judah (2019).

³⁷ Hill (2003:222).

³⁸ McCormick (1999:1-2). Kommentaar deur De Mesquita (2002), Farnham (2004) en Rosenau (2008) voeg groot waarde by tot begrip van die belangrikheid van binnelandse aangeleenthede en die gevolglike impak daarvan op buitelandse beleid.

³⁹ Hudson belig die effek van binnelandse politieke twis op besluitneming oor buitelandse beleid. Hudson (2012:13-23).

imperatiewe buite rekening te laat in die beoordeling van buitelandse verwickelinge en die formulering van behoorlike antwoorde daarop nie. In hierdie verband moet nasionale veiligheid in sy totaliteit verstaan word. Die belangrikheid om dit te bereik, vereis 'n deurdringende bespreking van hierdie konsep en hoe dit na sekere gebeure op die tuisfront onlosmaaklik deel geword het van binnelandse besorgdheid en angs en gevolglik in benaderings tot buitelandse besluitneming opgeneem is. Een allesoorheersende voorbeeld wat geen bekendstelling nodig het nie, is die gebeure van 9/11 wat die VSA tot in sy diepste wese geruk het. Die VSA se konvensionele benadering tot buitelandse beleid en formulering daarvan het op daardie dag in September 2001 tot 'n einde gekom. Beide binnelandse en buitelandse aspekte is voortaan deur dieselfde, en soms enigste, prisma beskou – nasionale veiligheid wat op tuisbodem ontstaan en gevoed word. Om 'n land se buitelandse beleid te verstaan, moet die binnelandse beleid eers ontleed en verstaan word. Die buitelandse beleid wat president Trump navolg, is hiervan 'n sprekende voorbeeld. Wanneer 'n land dus koherente binnelandse beleidsmaatreëls nastreef en toepas, volg ook koherente optrede in sy buitelandse beleid. Maatreëls wat egter binnelands verdeel en dele van die bevolking antagoniseer, vind ook neerslag in optrede met bedenklike buitelandse gevolge. Gegewe die onbetwisbare invloed wat dit op buitelandse aangeleenthede het, het binnelandse politiek 'n sleuteldimensie van buitelandse besluitnemingsprosesse geword.

BIBLIOGRAFIE

- Anton, Michael. 2019. The Trump Doctrine: An insider explains the president's foreign policy. *Foreign Policy*, 20 April 2019.
- Bjola, Corneliu; Cassidy, Jennifer; Manor, Ilan. 2019. Public Diplomacy in the Digital Age. *The Hague Journal of Diplomacy*, 14:83-101.
- Blackwill, Robert. 2019. Trump's Foreign Policies Are Better Than They Seem. *Council on Foreign Relations Special Report*, 84:April 2019.
- Breuning, Marijke. 2007. *Foreign Policy Analysis: A Comparative Introduction*. New York: Palgrave Macmillan.
- Davis, Daniel. 2019. America's Fear-Based Foreign Policy Needs to Go. *The National Interest*, 10 June 2019.
- De Messquita, Bruce. 2002. Domestic Politics and International Relations. *International Studies Quarterly*, 46(1):1-9.
- Drexhage, John et al. 2007. Climate Change and Foreign Policy. An exploration of options for greater integration. *International Institute for Sustainable Development*. Winnipeg, Manitoba, Canada.
- Dugis, Vinsensio. 2009. Domestic Political Structure and Public Influence on Foreign Policy, A Basic Model. *Media Jurnal Global dan Strategis*, 3(2):169-186.
- ECPR (European Consortium for Political Research) – The Study of the Foreign Policies of European Union Member States. 2000. *Paper for the workshop on "International Relations in Europe: Concepts, Schools and Institutions"*. 28th Joint Sessions of Workshops of the European Consortium for Political Research, 14-19 April 2000, Copenhagen, Denmark, pp. 1-21.
- Eksteen, Riaan. 2019a. Die Rol van die Hoogste Howe van die VSA, Suid-Afrika en die Europese Unie in Buitelandse Aangeleenthede. *Tydskrif vir Geesteswetenskappe*, 59(1):1-16.
- Eksteen, Riaan. 2019b. Brexit se politieke en ekonomiese nagevolge en historiese realiteite. *Tydskrif vir Geesteswetenskappe*, 59(2):266-291.
- Farnham, Barbara. 2004. Impact of the Political Context on Foreign Policy Decision-Making. *Political Psychology*, 25(3):441-463.
- Gerner, Deborah. 1995. The Evolution of the Study of Foreign Policy. In Neack, Laura; Hey, Jeanne A. K. & Haney, Patrick J. *Foreign Policy Analysis: Continuity and Change in Its Second Generation*. New Jersey: Prentice-Hall Inc., Englewood Cliffs, pp. 17-32.
- Gourevitch, Peter. 1978. The second image reversed: The international source of domestic politics. *International Organization*, 32(4):881-911.

- Haass, Richard. 2011. *Foreign Policy Begins at Home: The Case for Putting America's House in Order*. New York: Free Press.
- Halpin, John; Katulis, Brian; Juul, Peter; Agne, Karl; Gerstein, Jim & Jain, Nisha. 2019. America Adrift: How the U.S. Foreign Policy Debate Misses What Voters Really Want. *Center for American Progress*.
- Harris, Paul G. 2000. *Climate Change & American Foreign Policy*. London: Macmillan Press Ltd.
- Harrison, Neil. E. 2000. From the Inside Out: Domestic Influences on Global Environmental Policy. Chapter in Harris, Paul G. 2000. *Climate Change & American Foreign Policy*. London: Macmillan Press Ltd., pp. 89-110.
- Henderson, Howard. 2015. Foreign Affairs Are Now Domestic Affairs. *HuffPost Plus*, 18 Februarie 2015.
- Hill, Christopher. 2003. *The Changing Politics of Foreign Policy*. New York: Palgrave Macmillan.
- Holsti, Ole. 1992. Public Opinion and Foreign Policy: Challenges to the Almond-Lippmann Consensus Mershon Series: Research Programs and Debates. *International Studies Quarterly*, 36:439-466.
- Hudson, Valerie. 2012. The History and Evolution of Foreign Policy Analysis. In Smith, Steve; Hadfield, Amelia & Dunne, Tim (eds). *Foreign Policy: Theories, Actors, Cases*. Oxford University Press, second edition, pp.13-23.
- Judah, Bedn. 2019. Washington Changed. British Diplomacy Failed to Keep Pace. *Atlantic*, 10 July 2019.
- Kaarbo, Juliet. 2003. Foreign Policy Analysis in the Twenty-First Century: Back to Comparison, Forward to Identity and Ideas. *International Studies Review*, 5(2):156-163.
- Kaarbo, Juliet. 2015. A Foreign Policy Analysis Perspective on the Domestic Politics Turn in IR Theory. *International Studies Review*, 17(2):189-216.
- Kissinger, Henry. 1969a. *American Foreign Policy: Three Essays*. New York: W.H. Norton & Co. Inc.
- Kissinger, Henry. 1969b. Domestic Structure and Foreign Policy. *Daedalus*, 95(2):501-526.
- Light, Margot. 1994. Foreign Policy Analysis. In Groom, A. J. R. & Light, Margot. *Contemporary International Relations: Guide to Theory*. London: Pinter Publishers, pp. 93-108.
- Lindsay, James. 2000. Looking for Leadership: Domestic Politics and Foreign Policy. *Brookings*: 1-8.
- Macridis, Roy. 1958. *Foreign Policy in World Politics*. New Jersey: Englewood Cliffs.
- Malley, Robert; Finer, Jon. 2018. The Long Shadow of 9/11: How Counterterrorism Warps U. S. Foreign Policy. *Foreign Affairs*, 97(4):58-69.
- McCormick, James. 1999. *The Domestic Sources of American Foreign Policy: Insights and Evidence*. Lanham MD: Rowman & Littlefield Publishers.
- Neack, Laura; Hey, Jeanne A. K. & Haney, Patrick J. 1995. Generational Change in Foreign Policy Analysis. In Neack et al. *Foreign Policy Analysis: Continuing and Change in Its Second Generation*. New Jersey, Englewood Cliffs: Prentice-Hall Inc., Chapter 1:1-15.
- Nweke, G. Aforka. 1986. Domestic Structure and Processes of Nigeria's Foreign Policy. In: Olusanya & Akindete (eds). *Nigeria's External Foreign Policy: Twenty-Five Years*. Ibadan University Press Limited.
- Ott, Hermann. E. 2001. Climate Change: An Important Foreign Policy Issue. *International Affairs*, 77(2):277-296.
- Page, Benjamin & Bouton, Marshall. 2006. *The Foreign Policy Disconnect: What Americans Want From Our Leaders But Don't Get*. University of Chicago Press.
- Pompeo, Mike. 2019. One Team, One Mission: Introducing Our Ethos. *U.S. Department of State*, 26 April 2019.
- Rosenau, James. 2008. Foreword. In Smith, Steve; Hadfield, Amelia & Dunne, Tim (eds). *Foreign Policy: Theories, Actors, Cases*. Oxford University Press.
- Schweller, Randall. 2018. Three Cheers for Trump's Foreign Policy: What the Establishment Misses. *Foreign Affairs*, 97(5), September/October 2018:133-143.
- Staton, Jeffrey & Moore, Will (eds). 2011. Judicial Power in Domestic and International Politics. *International Organization*, 65(3):553-587.
- Sussman, Glen. The USA and Global Environmental Policy: Domestic Constraints on Effective Leadership. *International Political Science Review*, 25(4):349-369.
- Taylor, Guy Pompeo. 2019. Trump's 'America First' discards multilateralism that no longer works. *Washington Times*, 6 June 2019.
- Wong, Edward. 2019. As Trump Angers Allies, Rival Powers Cultivate Diplomatic Ties. *The New York Times*, 26 April 2019.